

[Ministeren for kulturelle anliggender]

jeg også forslaget tilgodeser. Jeg er stadig væk også her noget tvivlende over for, hvorvidt det er hensigtsmæssigt at sammenkæde støtten med Det kgl. Teaters bevillinger og tage en procentdel af dem og dele ud til forskellige formål. Det er naturligvis noget, vi kan få belyst og drøftet i udvalget, men jeg beder hr. Bernhard Baunsgaard overveje, hvad der ville ske, hvis man af en eller anden grund ville beskære Det kgl. Teater – eller forhøje bevillingerne til Det kgl. Teater. Igen får man disse følgevirkninger. Jeg kan se, hr. Tinning nikker til at forhøje bevillingerne til Det kgl. Teater. Det er fint, navnlig hvis hr. Tinning vil skaffe dækning for det et andet sted. Det giver altså disse følgevirkninger, som gør, at jeg er bange for, at så sker tingene ikke. Så kører vi videre med den fordeling af pengene i en evighed, uanset hvad der går op, hvad der går ned, og hvad der sker på et så livligt område som det kulturelle. Og livligt er det nu altså stadig væk, selv om mange har villet lade som om, at nu var det kulturelle liv altså ved at uddø, og at det var de sidste krampetrækninger, det gjorde i dag.

I den forbindelse tillader jeg mig – måske lidt uden for den almindelige procedure – at komme med nogle korte bemærkninger om det forslag, regeringen har fremsat. Der har været megen debat om teater i de seneste dage, i de seneste uger. Det har måske i mindre grad været en debat om det foreliggende forslag – det mener jeg heller ikke man kunne ophidses så vældigt over – men i højere grad været en debat om noget, ministeren i diverse aviser er citeret for at have sagt.

Må jeg sige til den voldsomme kritik, at forslaget har mere et økonomisk incitament end egentlig et kulturpolitisk. Det kan ikke komme bag på nogen, det kan man se af forslaget. Det har et meget enkelt princip, der går ud på, at de, der er med til at betale, skal også være med til at bestemme. Det går igennem, hvad enten det er stat eller amter. Det har bl.a. til formål at sikre, at staten, som trods alt er en væsentlig bidragsyder til disse tilskud, også får en mulighed for at lægge et niveau – eller rettere at være med til at lægge et niveau, for det er stadig væk amterne, der i tilfældet med landsdelsscenerne klart har den udfarende kraft. Det, man beder om fra kulturministerens side, er, at vi får løst det problem, der består for kulturministeriet i, at

hvis der går flere i teatret på abonnementsordningen, så skal vi i kulturministeriet inden for vores rammer ud at hente – det har vi gjort i de foregående år – tillægsbevillinger på 3 og 4 mill. kr. Det har kunnet ordnes i de tidligere år ved, at man har klaret sig med folkebibliotekernes dispositionssum, men nu er den kagekasse væk. Jeg beder altså om, at man betænker, at hvis der sker en yderligere stigning i publikumsantallet eller i tilskuddene, så skal vi i de kommende år ud og hente dem på museer eller biblioteker eller alle mulige andre steder. Det er ikke holdbart. Man må have mig undskyldt, men det er ikke holdbart, det kan vi ikke klare. Derfor må vi have en mulighed for at lægge låg på kassen, så vi siger: staten, kulturministeriet, folkettinget afgør det via en finanslovbevilling. For det er jo folkettinget, der afgør det, det er jo ikke noget, kulturministeren sidder og administrerer fredag eftermiddag, når gardinerne er trukket ned, og uden at der er nogen der opdager det. Der er tale om, at det tilskud, der fremover skal gives – og det bliver ikke et væsentlig lavere tilskud, der er slet ikke planer om at lave nedskæringer – det tilskud, som landsdelsscenerne eller abonnementsordningen skal have, kommer som et forslag på finansloven, og så må flertallet i folkettinget finde ud af, om de synes, at kulturministeren har været for fedtet, eller at hun har været for rundhåndet, eller at det passer nogenlunde. Det sidste kan da højst sandsynligt være tilfældet, fordi der netop ikke er planer om disse nedskæringer, som det nu pludselig er blevet til. Det er ikke noget nedskæringsforslag, men det er at give os en styringsmulighed, så vi ikke kun sidder og betaler halvdelen af gildet, men i øvrigt ikke har noget at skulle have sagt overhovedet på dette specielle område. For det er altså andre områder, der kommer til at betale for det her, det vil jeg gerne understrege. Det er ikke holdbart.

Endelig er der et princip i det, som også har noget med dette med landsdelsscenerne og budgetterne at gøre, nemlig det, der hedder fleksibilitet. Det savnede jeg i forslaget fra socialdemokratiet, SF og VS. Fleksibiliteten for landsdelsscenerne består bl.a. i, at de – som man lidt banalt kan sige det – får en pose penge en gang om året, og skulle der blive penge tilovers, ja så kan man overføre til året efter. Det betyder, at man kan spare